

Consulent, have gaaet en ganske modsat Bet og skyllet Bandet ind paa dem, der ikke have foretaget et Spadestik. Alle disse Misligheder kunne, troer jeg, alene undgaaes, naar en anden Commission bliver indsat, hvilken naturligvis ikke berører Amtsraadene deres Indflydelse paa saadanne Foretagender; thi der er meget ofte Mænd med Sagkundskaber i Amtsraadene; men naar 2 til 3 Amtmænd skulle møde til saadanne Foretagender og 2—3 Amtsraad og dertil Landvæsencommissioner have med disse Sager at gjøre, saa vidtløftig-gjøres Forhandlingerne, og Sagen hengaaer fra det ene Aar til det andet, medens den kunde afgjøres langt hurtigere, naar der blev nedsat en Commission for dette Slags Bandleb, og Regjeringen udnævnte en Amtmand til sammes Formand, saa at hvert Amtsraad delegerede et Medlem, og naar det ikke alene blev tilladt, men besaet, at de skulde tiltage en teknisk Consulent. Derved vilde Sagen fremmes og ordnes paa en hensigtsmæssig Maade; men jeg har saa megen Erfaring i denne Retning, at jeg tør paastaae, at det Alt kun bliver et Palliativ, ligesom Loven af 16de Marts 1851, naar vi ikke gribe bedre fat paa Sagen med Hensyn til de større Bandleb.

Dahl: Den 1ste Landsråingsmand for 8de Kreds (Lang) bemærkede, at det forekom ham at maatte være en Mangel, at der ikke fandtes en Bestemmelse med Hensyn til de mindre Bandleb, hvorledes deres Regulering skulde foregaae, forsaavidt de gik igjennem flere Communer. Derfor det var en virkelig Mangel, saa forekommer det mig, at den uden Vanskelighed kunde afhjælpes. Jeg kan imidlertid ikke indrømme, at en saadan Mangel er tilstede, da det er temmelig klart, at hvor Bandlebene gaae igjennem flere Communer, der maae disse flere Communer conferere med hinanden om Sagen, ligesom Tilfældet er, hvor større Bandleb gaae igjennem flere Amter,

at der Amtsraadene conferere med hinanden. Forsaavidt der ikke kan blive Overenskomst, maa Sagen afgjøres paa lovlig Maade, i yderste Fald af Landvæsencommissionen. Med Hensyn til det, at de mindre Bandleb ere satte under en Control, er det almindeligt anerkjendt, at det er godt, og det har været uheldigt, at man er frafaldet idetmindste tidligere Praxis og undtaget dem fra den Control, som de tidligere tildeels paa enkelte Steder vare under-givne. Den 3die Landsråingsmand for 11te Kreds (Bloch) gjorde adskillige Bemærkninger, i hvilken Anledning jeg ogsaa vil tillade mig at ytre et Par Ord. Jeg veed ikke, om hans Redactionsbemærkning til §§ 3 og 7 er nødvendig; men hvis det skulde være Tilfældet — hvad jeg nu ikke troer — saa finder jeg, at det uden stor Vanskelighed vil lade sig ordne. Hans Bemærkning, at han ikke fandt det ganske billigt, at der i alle Tilfælde skulde gives Erstatning, naar man vilde have et Bandleb igjennem en Bet — jeg troer dette var hans Mening — skal jeg besvare derhen, at § 19 ikke indeholder Noget om, at der i alle Tilfælde skal gives Erstatning. Forholdene kunne vistnok være saadanne, at der ikke skal gives Erstatning til den Autoritet, hvorunder Veien hører; men her saavelsom i mange andre Tilfælde vil det komme an paa det retfærdige Skjøn, som Landvæsencommissionen vil have at afgive. Finder denne, at den Autoritet, der har anlagt Veien, ikke har taget tilbørligt Hensyn til de tilstødende Grundeiere, men har tilfødsat dette Hensyn, som saadanne Autoriteter skyldte at tage til vedkommende Jordbrugere, saa anseer jeg det for utvivlsomt, at Landvæsencommissionen vil paalægge Autoriteten, Veiens Eier, at gennemgrave Veien uden nogensomhelst Erstatning. Hvor derimod Forholdet ikke er saadant, og Retfærdigheden taler for, at der gives Erstatning til det Offentlige og til Private, der vil det være i sin Orden, at saadan Erstatning gives.